

בhaulot - ק"נ ע"א

ועל זה שניינו, (ברבותו א') משביר בין תכלת לבן, שיזירעו הגנים, שהרי אז נקרא בק"ר, ולבן בא לעולם, והתקלה נعبر. ועל זה כל קרבנות הפלך וכל כלין יון הפלך נמננו בידיך, ותרי ארני. באך חפורה שרים ברוח נדיבי העם. באך - זו גנסת ישראל. חפורה שרים - זה אבא ואמא שהולידו אותה. ברוח נדיבי העם אלו האבות, שפטות (תהלים מו) נדיבי עמים נאספו עם אלהי אברחים וגוי. בשבייל להתרפה מהם על ידי דרכה אחרת. וכי דרכה? צדיק שעומד עליה. ועל זה אמרנו, פשבר זו נוטלה.

בסיוע האבות נוטלה.
ונקראת באך, ונקראת ים. ונקראת באך בשעה ש יצחק יוציא מזין מצד אמא ובא להמשיך אחריו זה וממלא אותה, אז נקראת באך יצחק, באך מרים. ותרי ארני. ים, כשמארה מאור עליון של אבא, אז נקראת ים, שנחלים הולכים לתוכה, כמו שאמור (קהלת א) כל הנחלים הולכים אל הים והם איןנו מלא.

ומיזם שגלתה כסות ישראיל בגלות, בתוב (איוב ז) אゾלו מים מי ים - זו גנסת ישראל. ונهر יחרב ויבש - זה צדיק. ועל זה בתוב (ישעיה נ) הצדיק אבד וגוי. שהוא היה נחר עליון ומכבר שנכנס לתוכה, והוא פונס כל אותו נהרות ונחלים ששופעים משפע אותו נחר קדוש שלא פוסקים מימי לעולמים, ששופע ויוצא מעדן העליון, והוא נכנס לתוכה וממלא אגמיה, ומשם יורשים כל העולמות (נון וירושים) ברכות לפל.

בא ראה, בשעה שמתברכת גנסת ישראל, כל העולמות מתברכים, וישראל למשה יונקים ומתברכים בגלה. ותרי

דישתמו דען גוני, דהא כדין אكري בק"ר, וחזורא אתי לעלמא, ותכלתא את עבר. רעל דא כל קרבין דמלפא, וכל זיני מלפא בידהא אתמן, ותא אוקימנא.

באר חפורה שרים ברוח נדיבי העם, (במבר נא) באך, דא גנסת ישראל. חפורה שרים, דא אבא ואמא, דאולידו לה. ברוח נדיבי העם, אלין אבחן. דכתייב, (תהלים מו) נדיבי עמים נאספו עם אלהי אברחים וגוי. בגין (דף ק"ג ע"ב) לאתברכה מנהון, על ידי דרגא חד, ומנו. צדיק דקאים עליה. ועל דא אמרין, פד הא

באר נטלא, בסיעא דאבחן נטלא.
יאكري באך, ואكري ים. אكري באך, בשעתה דיצחק נפיק מזיננא מיטרא דאימה, ואתי לאמשבא אבטרא דדא, ומלי לה, כדין אكري באך דיצחק. באך דמרים. ותא אוּקומה. ים פד אתנהרא מנהרא עלאה דאבא, כדין אكري ים, דנחלין אזלין לגווה, כמה דעת אמר (קהלת א) כל הנחלים הולכים אל הים והם איןנו מלא.

ומיזמא דגלתה גנסת ישראל בגלוותא, כתיב (איוב יד) אゾלו מים מי ים, דא גנסת ישראל. ונחר יחרב ויבש, דא צדיק. ועל דא כתיב, (ישעיה נ) הצדיק אבד וגוי. שהוא נחר עלאה ויקירא, דעיל בגווה, והוא בניש כל איינון נחרין ונחלין, דגדיין מגידי דההוא נחר קדישא, דלא פסקין מימי לעלמיין, דגדיין ונפיק מעדן עלאה, והוא עיל בגווה ומלי אגמיה, ומתקין ירתין עלמין כלחו (אטשו וירתי) ברכן בכלא.

חא חי, בשעתה דאתברכה גנסת ישראל, עלמין כלחו אתפרקן, וישראל לסתא, מתחברכים, וישראל למיטה יונקים ומתברכים בגלה. ותרי